

„Sufletul e ca fierul.
Nu poți lucra cu el până nu l-ai
încălzit.”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul X
Numărul 560

16 - 22 martie 2022

Prea jos, prea lent și prea „ca de pe vremuri” pentru a fi prins din urmă „trabantul” zburător, nu?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Înainte de a mai arunca în spațiul public ideea constituirii a unei platforme de supraveghere a conținutului media de pe site-uri și blog-uri (pentru binele nostru, desigur!), guvernării ar trebui să pună la punct, dacă nu un sistem de control și cenzură pentru sine, măcar a unei structuri de pregătire în domeniul comunicării la nivelul propriilor ministere... Pentru că, dacă în cazul unor „simple” ministere, gafele și

pocinoagele de comunicare pot livra cel mult subiecte de satiră, dar și porțițe pentru spionajul economic, în situația unor formulări „nefericite” din partea structurilor militare (dacă nu a fost cumva o livrare intenționată de „precizări”, dar asta este treaba parchetelor militare să afle!), așadar, în cazul unui comunicat public care vine dinspre structuri militare poate mult prea „guralive” pentru nivelul de alertă în care ne aflăm, nu mai vorbim de satiră, nici de eventuale subminări la adresa economiei, ci de un posibil atentat la siguranța și securitatea țării!

În primul caz, cel al inițiativei guvernărilor de a pune la punct o platformă informatică de identificare, alertare și blocare automată a unor site-uri, lucrurile au fost clare. A fost vorba despre intenția de a utiliza una dintre structurile existente de monitorizare a presei, care furniza probabil înainte de pandemie pachete de documentare pentru entitățile interesate de felul în care li se reflectă imaginea în mass-media, regândită acum ca sistem de identificare prin cuvinte cheie predefinite a aceluși conținut media dăunător nu atât pentru noi, cât mai ales pentru imaginea guvernărilor. Adică o altă încercare de cenzură, de tipul grupului strategic de comunicare din timpul pandemiei, menită a proteja imaginea unor personaje pub-

lice, guvernamentale ori politice.

În a doua situație însă, în sfera a ceea ce a comunicat armata în legătură cu traversarea spațiului nostru aerian de către o dronă ucraineană, de fabricație rusească, suntem în fața unor posibile infracțiuni prin felul în care au fost „scăpate” anumite informații într-un comunicat al unei structuri militare. Intenționat ori nu este treaba parchetelor militare să afle!... Mai ales că, spre deosebire de ceea ce te așteptai în cazul unei comunicări militare, „informația” sensibilă nu

a fost furnizată prin ceea ce nu s-a spus, prin căutarea „printre rânduri”, ci tocmai prin ceea ce s-a punctat negru pe alb!

Și nu putem ignora nici felul jenant în care armata a dovedit că nu este la nivelul de pregătire pe care îl impune situația actuală, dar nici forma ei de comunicare publică. Și nu contează că a fost vina unui „căprar” care nu și-a făcut treaba, strict pe sfera de interceptare, ori a biroului de comunicare al armatei, în cazul comunicatului public. Pentru că vorbim de o entitate ce trebuie să acționeze unitar! Dar, dincolo de penibilul situației de a nu fi reușit, nu doar să intercepteze, dar nici să identifice un „obiect zburător care a traversat spațiul aerian”, deși era vorba, așa cum s-a aflat ulterior, după prăbușirea dronelor în Croația, de un aparat rusesc vechi de 30-40 de ani, un adevărat „cazan zburător” din epoca trabantului, și a cărui semnătură radar trebuia să existe în baza de date a operatorilor, comunicarea publică a fost și mai catastrofală.

„Precizările” comunicatului unei structuri militare făcute (scăpate?) în încercarea de a găsi justificări pentru lipsa de reacție sunt cu adevărat grave. Era mai simplu să fi spus: nu am putut, am dormit pe noi, nu a fost nimeni „la butoane” în cele trei minute... Nu să vină să furnizeze, în argumentarea propriei neputințe de a nu fi

fost în stare să identifice, să intercepteze și să doboare în condiții de siguranță pentru populație un aparat de zbor fără pilot, posibile informații esențiale: „pentru că zbură prea jos”, „pentru că zbură peste un relief accidental”, „pentru că vremea era nepotrivită”. Căci toate acestea sunt o recunoaștere a faptului că suntem protejați doar în cazul rachetelor și aeronavelor care zboară la înălțimi „de croazieră”, nu peste un relief accidental în care să-și mascheze traseul, și, mai ales, doar pe vreme bună!... Și cât de apărați ne mai putem simți atunci?... Mai este credibilă interceptarea unor aeronave care, spre deosebire de această „relicvă” zburătoare, au viteze de cincisăse ori mai mari? Cum ne mai pot asigura guvernării și autoritățile că suntem „cert și ferm protejați” dacă nu a putut fi identificată nici măcar semnătura radar a unei drone produse cu 30-40 de ani în urmă?...

Când drone și, posibil, rachete străbat spațiul nostru aerian, iar noi suntem simpli spectatori, mai putem pune bază pe ceea ce ni se spune în mod oficial? Mai putem avea încredere în comunicatele anterioare legate de prăbușirea cu numai câteva zile înainte a două aparate de zbor (un „mig” și un elicopter militar de căutare/salvare trimis pentru localizarea acestuia), ne mai putem baza pe ceea ce ne-au spus „comunicatorii”? Pentru că, dacă drona zbură mai sus și intersecta cursul unui aparat civil de zbor, prăbușirea ar fi fost tot un accident? Și de ce nu comunică nimic armata despre felul în care s-a produs prăbușirea „mig”-ului? A efectuat pilotul operațiunea de catapultare, există indici măcar că a încercat, sau, de fapt, nu a avut timp?... De ce nu avem o poziție oficială a guvernărilor față de „fake-news”-urile din presa străină care spun că, în cazul avionului de vânătoare, la locul prăbușirii au fost găsite și fragmente ale unei rachete?...

Cu asta ar trebui să se ocupe comunicatorii guvernului! Nu să caute mijloace prin care să se asigure că imaginea unui premier, a unui ministru ori a anumitor personaje nu va fi „șifonată” de media...

E vremea ca sistemele defecte să moară!

Zoe
Danteș

Când o țară este condusă de repetenți, nu ai la ce să te mai aștepti. Când într-un stat, funcțiile de decizie sunt date de serviciile secrete, unor neica nimeni și repetenți pe deasupra, rezultatele sunt evidente. Când în cea mai înaltă demnitate publică, este așezat unul, analfabet funcțional, care spune despre el că are șase case cumpărate din „meditații”, finalul este previzibil. Când așa-zisul peim-ministru al țării este unul care are o carieră militară, și acceptă să fie arborate drapelul altor state, decât țara pe care se presupune că a servit-o, sfidând pe toată lumea, nu te aștepta la altceva decât dezastru. Când unul despre care se știe doar că a „venit” în România la 16 ani, îți distruge națiunea, identitatea neamului, aduce psihoza și realmente condamnă oamenii în lagărele de exterminare prin „proto-coalele” pe care le face, moartea este singurul rezultat.

După care din Comandantul acțiunii se transformă în deținătorul suprem al adevărului, în aplauzele descrescinate, nu mai ai nimic de auzit. Doar minciună ridicată la rang de adevăr! Când o nație umbla bezmetică cu frica în sân că va muri, fara să gândească, fara să pună întrebări, fara să ceară răspunsuri, viitorul nu există! Când din noapte până dimineată, frica de virus e înlocuită cu frica de război, nu rămâne decât să te crucești și să rămâi așa! Când legile sunt făcute doar pentru prosti, și indivizii care-și spun „politicieni” ies în creierii nopții cu sticle de coniac și pisicile din dotare, făcând realmente mișto de oamenii care le plătesc salariile, meritați tot ce primiți. Când la trinele tv, și 90 la sută din așa-zii ziariști, primesc bani grei de la demenții și psihopatii care-și spun „putere” și „opozitie” inexistente amândouă, ar trebui să realizați că sunteți pe cont propriu și ați devenit o „colonie” unde se desfășoară experimente de orice fel! Când unul sau mai multi încearcă să ceară răspunsuri, trăgând de pulpanele javrelor, aia de-și spun influențierii vieții dar ca lupii îmbrăcați în oi, făcând un lișaj fara precedent, finalul este clar. Când stați și ascultați ce lături varsă toți idioții care-si spun „lideri de opinie”, dar ei sunt doar cei ce citesc niste „bilete” ce vin în plicuri de la „table”, ar trebui să înțelegeți că trăiți într-o realitate creată de niște imbecili, repetenți, psihopatii care vă „vor binele” și vă salvează de război!

Binele asta pe care ei îl vor pentru voi, sper să li se întoarcă înzecit. Cu aceeași măsură, cu aceeași monedă și sub aceleași forme pe care ei le-au aplicat nației. Când te conduc niste repetenți, nația rămâne repetentă pe viață, la viață și mai ales fără viitor.

A venit vremea putreziciunii sistemelor în toată lumea! Anul 2020, doar a ridicat o cortină, grea, însângărată, arătând lumii cât de putrede sunt sistemele, de la Nord la Sud și de la Est la Vest! Sistemele sunt pline de putreziciune, de oameni „morți” sufletește, de psihopatii și mai ales dezaxați! Acest mucegai îmbâcsit format din indivizii ăștia nesătuli de putere și bani, de controlul și asuprirea oamenilor, și-a arătat mătza mizerabilă, în cei doi ani ce au trecut. Au distrus tot ce au putut, au falimentat tot ce le-a ieșit în cale, au ordonat prin nemernicii de la guvernări, genocid la nivel planetar. După care s-au apucat de război. Pentru că nu au reușit să-si duca minciuna până la capăt, sistemele politice și administrative din toate statele vor începe să crape pe rând. Au ajuns ca niște sandramale la care ei, „prea-puternicii” zilei, au scos ușile, au dărâmat tavanele, au spart geamurile! Acum se plâng că plouă și furtuna intra peste tot în sandrama! Nu vă plângeți, începutul sfârșitului abia începe!

Fiecare sistem se va prăbuși ca un joc de domino, sub ochii noștri! Cine nu este încă lămurit, o să vadă cu ochii lui! Până în 2024, aceste sisteme se vor prăbuși ca și un castel făcut din niște cărți de joc, pentru că nu mai sunt de folos nimănui. Și ce se dărâmă, se va dărâma și îngropa pentru totdeauna! Important este ca toți „oamenii sistemelor” să rămână îngropați sub dărâmăturile sistemelor pe care le-au clădit pentru asuprirea omenirii! Lecția asta o să rămână în istoria adevărată a omenirii, iar 2020 va fi anul în care curățarea totală a putreziciunii a început cu o minciună! Ei au făcut o plandemonie, încearcă un război mondial, prin manipulare, minciună și propagandă, dar cu siguranță Dumnezeu este cu Mâna pe mătură! Și Planul Lui cu siguranță nu are nimic în comun cu cel al psihopatiilor! Pentru că Apocalipsa înseamnă revelație! Și abia de acum încolo se vor revela Adevăruri, căci cei patru au venit calare din 2020!

În urma lor miroase a sulf! De la Roma, până la Beijing și din SUA până la capătul pământului!

Demitizarea istoriei, filmului și literaturii române duce la defetism în caz de război!

Ionuț
Tene

Zilele acestea românii se uită cu admirație și interes la poporul vecin ucrainean, care se luptă eroic împotriva Armatei Roșii. Soldații ucraineni, deși inferiori numeric, rezistă curajos, deocamdată, în fața colosului rus. Nu le este frică de moarte și oferă lumii un exemplu pozitiv despre cum se apără patria în pericol și cum se rezistă în fața agresorului.

De ani de zile în Ucraina orele de istorie națională, educația patriotică și eroii națiunii sunt promovate și puse la loc de cinste (e adevărat și trist persecutând totuși școala și biserica în limba română sau maghiară din această țară). Și în prezent se văd roadele educației eroismului, care au transformat Ucraina în media occidentală într-o staniță a Europei civilizate, libere și democratice, care pună stavilă expansiunii rusești. În Ucraina, personaje ca Hmelnitki, Skoropadski, Petliura sau Bandera sunt eroi naționali și au dedicate zile naționale. În schimb în România, în urma unui sondaj recent doar 26 la sută dintre români în caz de agresiune armată ar lua arma în mână să-și apere țara.

Doar 26 la sută din români ar rămâne în țară ca să o apere în cazul unui conflict militar, se arată într-un sondaj realizat de Grupul de Studii Socio-Comportamentale Avangarde.

De altfel, se vede în aceste zile „patriotismul” unora, cum au crescut cozile la pașapoarte, cu 450 la sută față de anul trecut pentru a pleca în Occident în caz de pericol de război? Frica și panica au dus la cozile la ulei și la „miercurea neagră” la benzinării. Acest „defetism românesc” în fața unei posibile agresiuni militare are rădăcini adânci, de circa 30 de ani. Sociologul Alfred Bulai are dreptate când spune: „Uite-te la filmele de după Al Doilea Război Mondial. Filmele istorice erau extraordinar de multe și acum sunt multe. Uite-te la filmele americane la care ne uităm cu plăcere. E vorba de eroi acolo în cele mai multe cazuri: polițistul, militarul luptă cu teroristul. În ultimii 32 de ani, nu au fost filme istorice! Decât două, trei din alea cu cât de

rău a fost în perioada comunistă. A fost „Restul e tăcere”, excelent film, despre începuturile cinematografului, dar filme despre istoria națională care au rol de mobilizare, de cultivare a spiritului național nu avem. Tinerii nu au avut această deschidere.” Trebuie schimbată paradigma, de la demitizare la peda-

gogia eroismului național. În primul rând, după 1990 presa și televiziunea au refuzat educația patriotică și au oferit false valori, un fel de contracultură a manelelor și dezintegrării morale. În emisiunile mondene și de divertisment, tot ce este românesc, în subsidiar „pute”...

Această neîncredere în valorile și puterile noastre s-a promovat la toate nivelurile societății, în coroborare cu corupția politicianilor aflați pe statele de plată ale companiilor străine sau în anticamera ambasadelor, ca oficine economice pentru interesele marilor puteri. Distrugerea valorilor naționale este consecința defetismului de azi. În ultimii 15 ani s-au scos și minimizat orele de Istoria României din programa școlară.

S-a ajuns la o oră de istorie pe săptămână și aceea este mai mult despre civilizația universală, minorității și trecutul marilor imperii, decât despre lupta poporului român pentru libertate, unitate și ca scut al civilizației europene. Tineretul de azi nu-și mai cunoaște și recunoaște trecutul național și eroii care au stat de pavăză în fața barbariei, apărând Europa civilizată și democrată de azi.

Demitizarea istoriei

Ferește să aibă cumva origini valahe? Și ne mai mirăm că unii tineri nu vor să lupte și să moară pentru țară în caz de invazie străină?

Eroismul se cultivă așa cum se face în filmele americane sau britanice. La noi după 1997 nu s-a mai realizat un film despre război și despre eroismul militarilor români de-a lungul istoriei și, mai ales, din războiul de independență și din cele două războaie mondiale.

Și acum canalele de televiziune oferă românilor tot aceleași filme care ne plac, și nu ne plictisesc, ale mult „hulitului” Sergiu Nicolaescu. Culegem azi roadele unui defetism național de circa 25 de ani și ne mai mirăm că tinerii nu vor să ia arma în mână pentru a apăra țara, democrația, libertatea și Europa unită? Fără rădăcini și tradiții un popor nu are cum să reziste în furtuna istoriei. Trebuie să trecem de la „cancel culture” la o pedagogie națională.

Cinematografia noastră, cu mici excepții, unele notabile, este în general despre avort, cerșetori, înjurături, fufe, popi catherisiți și miliardari manelizați, desigur premiați internațional. Este nevoie, ca de oxigen acum, să se producă filme despre eroismul luptei de eliberare națională, a rezistenței anti-

comuniste, despre marile personalități care au dus la unirea și independența românilor, un popor care a apărut Europa catedralelor și bibliotecilor. Este nevoie să avem măcar două ore de istoria României pe săptămână în școli și, mai ales, despre trecutul eroic al românilor. Vorba cântecului lui Horia Stoicanu:

„singura țară din Europa, în care mari poeți români sunt făcuți „criminali de război”.

În România, vectorii publici (jurnaliști și editorialiști) care vorbeau în ultimii ani despre educația națională și cultura patriotică, despre trecutul nostru de jertfă, au fost cei mai „executați” de presa mainstream, instituțiile de stat și ong-uri. În ultimii ani s-a dus o politică sistematică de destruc-turare a moralei naționale și creștine, precum și de eradicare a rădăcinilor culturii naționale și a tradițiilor. Și ne mai mirăm că românii se tem sau pur și simplu nu știu datorită defetismului de stat ca să ia arma în mână să apere țara în caz de agresiune.

Lăsați marii poeți români contemporani în pace, introduceți ore mai multe de istorie românească, săptămânal, în școli, produceți filme despre eroi români și trecutul de luptă, încurajați editurile să publice cărți de pedagogie națională și morală, promovați politicieni patrioți care să arate demnitate în fața ucuzurilor și intereselor străine.

Statul trebuie să încurajeze scriitorii români să scrie opere de referință despre trecutul nostru, sfinții închisorilor, să se investească în capitalul și firmele românești și, abia atunci, veți vedea roadele din sondaje, că 95 la sută dintre români vor să fie în linia întâi ca să apere țara împotriva agresorilor, iar România să devină ceea ce a fost de-a lungul istoriei: un scut de apărare a civilizației europene și democrației. Statul român trebuie să se reinventeze și să refacă legătură dintre pământul românesc și cer. Românii trebuie să simtă din nou ceea ce au de apărut, „glia strămoșească și sufletul”, că țara este a lor și că „râul, ramul” ne este prieten pentru vecie.

„Popoarele de servitori/nu au arme și nici luptători”.

De circa 20 de ani, BOR este lovită în toate felurile, atât în emisiuni de divertisment cât și de unele partide politice, deși s-a văzut azi că este cea mai importantă instituție umanitară a românilor, construiește spitale, azile și a oferit zilele acestea cele mai multe ajutoare refugiaților ucraineni dintre toate instituțiile naționale. Biserica trebuie să fie respectată, că aceasta oferă imboldul, suportul moral și speranța Învierii soldatului român care va lupta pentru țară, pe Prut sau pe Nistru ca Europa să existe independentă, unită și democrată.

Pe de altă parte, în ultimii ani, din păcate, ong-uri isterizate și instituții care au rolul de a destructura sentimentul național atacă marii poeții români, care reprezintă conștiința națională a neamului nostru. Nu poți să interzici în spațiul public cei mai mari poeți români moderni și contemporani (Eminescu, Goga, Crainic etc.) pe criterii de incorectitudine politică, poeți care insuflă patriotism și mândrie națională, dar, apoi, ca șef de stat, șefi de armată sau de parlament – să le ceri românilor entuziasm patriotic și să moară cu arma în mână împotriva agresorilor. România este

Un război mai lung. Criza economică se extinde

Petru
Romoșan

Războiul nefast din Ucraina pare să ia o turnură surprinzătoare, complet neașteptată, care îi poate contrazice pe experții militari în analizele și previziunile lor. Deși aproape nimeni nu dădea nici o șansă Ucrainei să reziste invaziei fioroasei armate ruse, iată că marile orașe – Kievul, Harkovul, Odesa – sunt foarte greu de cucerit. Doi generali ruși, ca și alți ofițeri superiori și-ar fi pierdut viața

erat. E normal deci că nu vor să se mai întoarcă în masă în noul imperiu eurasiatic al lui Vladimir Putin, cu excepția Donbasului, desigur. Schimbările de mentalitate au început, de fapt, imediat după 1991 și s-au aprofundat mai ales după primul Maidan, cel din 2004, după revoluția portocalie.

În al doilea rând, interesul, sprijinul economic și militar primit în ultimii opt ani de Ucraina din partea SUA, a Canadei, Germaniei, Poloniei, a Marii Britanii și din partea UE în general se

provocată voluntar. Sau din incompetență. Bursele au luat-o serios la vale, am intrat într-un „bear market” (piață în cădere). Dificultățile legate de gaz, petrol, grâu, metale valoroase și alte materii prime, multe furnizate în mod obișnuit de Rusia cea azi larg sancționată, se arată a fi insurmontabile, mai ales pentru economiile Europei de Vest.

Dacă Rusia ar fi câștigat ușor războiul său din Ucraina (îl va câștiga ușor?), România, Polonia, poate și țările baltice ar fi în-

„eliberată”, demilitarizată și denazificată. Cele două regimente ukronaziste, Azov și Aidar, ar trebui să fie complet eliminate, cu liderii lor arestați și duși în Rusia pentru un proces exemplar. Aviația ucraineană e „neutralizată”, la fel și marina. Armata rusă ar fi distrus aproape în întregime infrastructura militară a Ucrainei, inclusiv laboratoarele militare de biocercetare.

Intenția de a împărți Ucraina în două, în trei sau în patru a fost confirmată din mai multe direcții. SBU –

naștere al Ucrainei, la fel de bine cum poate fi un nou Afganistan pentru Rusia. Cel puțin așa cred destui analiști americani. Cu un interminabil război de gherilă alimentat din străinătate.

Întrebarea presantă la care se străduiesc să răspundă experții este dacă războiul se va întinde dincolo de granițele Ucrainei.

Semnele sunt îngrijorătoare. Rusia a anunțat că punerea la dispoziția Ucrainei a aeroporturilor și a facilităților de care dispun Polonia și România pentru intervenții în teritoriul ucrainean va fi considerată un casus belli. Deși mai reținută în exprimare publică decât Polonia și, probabil, și în acțiuni militare, România riscă mai mult decât Polonia. Rușii sunt foarte enervați de punerea la dispoziția NATO și a aliaților a porturilor și facilităților de la Marea Neagră. În același timp, Deveselu a fost de mai multe ori desemnat ca un contencios serios.

Dar conflictul se poate extinde chiar dincolo de vecinătatea imediată a Rusiei și a Ucrainei ocupate. Apelurile patetice ale lui Volodimir Zelenski către NATO, SUA și Marea Britanie de a ajuta Ucraina cu instituirea unei zone de excludere aeriană ne indică intenția patronilor lui Zelenski de a implica NATO în războiul cu Rusia și de a extinde conflictul la membrii NATO din Europa. UE a participat deja foarte activ la aplicarea de sancțiuni economice Rusiei, și ele percepute ca o agresiune.

După două săptămâni de conflict în Ucraina, Rusia, Europa și lumea au intrat într-o criză inextricabilă. Fără negocieri și fără cedări din toate părțile care să se orienteze spre căutarea păcii, ne putem aștepta la ce e mai rău.

pe câmpul de luptă, printre care unul dintre șefii faimoaselor trupe Spetsnaz, ucis de un lunetist. Pierderile de partea rusă par a fi mult mai mari decât cele recunoscute oficial. Armata ucraineană, deși diminuată, continuă să lupte, mai ales în interiorul orașelor. Din păcate, populația civilă, femei, copii și bătrâni, devine adesea scut uman.

Explicațiile pentru rezistența neprevăzută a ucrainenilor în fața armatelor rusești, neluate în seamă de strategii care au planificat invazia, sunt totuși la îndemână. Mai întâi, e vorba de cei opt ani, din 2014 până azi, după Maidan și lovitura de stat, ani în care Ucraina s-a îndepărtat simțitor de Rusia și s-a apropiat de Europa Centrală și de Vest, de America de Nord. Deși vorbitori de rusă, ucrainenii s-au „occidentalizat”, la fel ca românii, într-un ritm accel-

dovește azi foarte util. În SUA și Canada trăiesc comunități întinse de ucrainenii.

Primul val de emigrație de după căderea Uniunii Sovietice a fost unul masiv către America de Nord. Dar emigrația ucrainenilor, consistentă, începuse deja în secolul al XIX-lea. Comunitatea evreiască din Ucraina continuă să conteze. Pe de altă parte, în Ucraina trăiesc și comunități semnificative de români, polonezi, maghiari.

La fel cum Vladimir Putin și strategii săi par să se fi înșelat în legătură cu profilul și cu aspirațiile ucrainenilor, și strategii occidentali, în primul rând americani, par să se fi înșelat grav cu sancțiunile lor economice și financiare aplicate Rusiei. Criza economică majoră anunțată de mai bine de doi ani a pornit și seamănă cu una

trat (vor intra?) într-o zonă de real pericol. Nu și Ungaria sau Cehia. Pentru că a doua țintă a Rusiei fusese precizată încă din decembrie 2021: țările care au aderat la NATO după 1997, câteva țări din fostul bloc comunist, România (cu Deveselu) și Polonia (cu bazele SUA și NATO) în prima linie. Cum armata rusă nu pare capabilă să supună în timp scurt Ucraina, pericolul pentru bazele americane și NATO, dar și pentru țările care le adăpostesc se îndepărtează sau, cel puțin, se amână.

Care era planul rușilor? După informații scurse de la Moscova, la 2 martie, armata rusă ar fi trebuit să intre triumfătoare în Kiev și să fie primită cu flori, ca armată eliberatoare. La sfârșitul unei luni – două săptămâni au trecut deja – „Novorusia” ar trebui să fie integral

Serviciul Ucrainean de Securitate – ar fi operat numeroase arestări în vestul Ucrainei, acolo unde se pregătea instituirea republicii federale Ucraina, cu capitala la Liov, sub control rus. Din această republică ucraineană vestică ar fi făcut (sau vor face?) parte și regiunea și orașul Cernăuți (orașul lui Aron Pumnul și al lui Mihai Eminescu). Așa cum s-a întâmplat și cu Peninsula Crimeea, se așteaptă ca Donbasul să ceară unirea cu Rusia. Estul Ucrainei ar deveni Novorusia, cu capitala la Kiev, o țară neutră, pe modelul Finlandei. Sudul Ucrainei, litoralul ucrainean la Marea Neagră, ar deveni o altă republică, anexată sau nu de Rusia, sau se va adăuga Novorusiei.

Desigur, toate acestea sunt doar speculații, nimeni nu poate ști azi cum va arăta Ucraina în viitor. Acest război poate fi actul de

Veniți de vă luați partea!...

Cezar Adonis
Mihalache

Acum, unii de prin niște „adunări” de nimeni știute, ce se vor ființând și, mai ales, reprezentând ceva și pe cineva în sfera cultelor din România... Și numai mâine, în tot acest libertinaj mascând secularizări la adresa bisericii noastre, acest desfrâu în recunoașterea oricui scrie pe un colț de cerere, desigur, de „dânșii” agreată (poate chiar sugerată și dictată) că vrea a se numi și a fi recunoscut drept „cult bisericesc”, deși de multă vreme nu mai este vorba de religie în adunările unor „reprezentanți” cu felurite idei și „pocăințe”), ne vom trezi pe lista cultelor oficiale (și ca reprezentare, dar și ca sinecuri bugetare) cu „adunările” și adunăturile gnosticilor, ateilor ori poate chiar „suveraniștilor”...

De ce s-au cerut aceste „adunări” tocmai acum recunoscute oficial? Mai ales că solicitarea depusă la secretariatul cultelor a fost făcută, se pare, după încropirea „ante factum” (!) a unei Hotărâri de Guvern (fie și în ciornă, tot premeditare se cheamă!) pentru recunoașterea organizației „Adunările lui Dumnezeu din România”. Iar înscrierea acesteia în opusul celorlalte 18

culte pare a se lega atât de recensământul din România, dar și de recenta adoptare în Parlament a unei legi de pedepsire cu închisoare a cărcotașilor pe acele teme de alții considerate sensibile, nediscutabile, de nepus sub nici un semn de întrebare. Și în care protejarea a fel și fel de forme de „reprezentare religioasă” ocupă un loc important. Un proiect ce va viza și pedepsi orice referire publică, inclusiv pe rețelele sociale, pe teme ce ajung și trec cu mult dincolo de cele legal deja enumerate în Codul penal. (Dar, oare, tocmai această dublă pedepsire a unor fapte, prevăzute deja în Codul penal, nu ar trebui să anuleze de facto proiectul de lege croșetat de parlamentari pe baza impunerilor unei Europe ce își urmează cadența anti-familie, anti-libertăți, anti-rațiune?!).

Evident, nu o să vină acest de al 19 lea cult să ia din reprezentarea Bisericii noastre majoritare... Nu are acum... Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ne întrebăm cum de am ajuns să-l avem pe lista cultelor noastre? O listă care mai are puțin și va începe a semăna cu încropirile de texte („cioturi”!), scrise de tot felul de oarecare pe „Wikipedia” și acceptate atât de ușor. Ideal ar fi fost să fie întrebată și țara

ce părere are? O cercetare de piață să vedem ce reprezentare are această nouă „biserică”... Și cum de a fost scoasă din amănunțime tocmai acum pentru a fi lipită la lista cultelor oficiale?...

Nu are nimeni nimic cu dorința de reprezentare „religioasă”... Fiecare se poate numi după ceea ce își închipuie că este... Dar există o limită în felul de a te furișa în spațiul public pentru a fi recunoscut oficial... Și nu ne interesează nici măcar pe cine reprezintă aceste „adunări ale lui Dumnezeu”... Dar vrem măcar o minimă dovadă a presupusului interes pe care le au acestea pentru a justifica această insistență în afișarea publică... Au avut ele, de exemplu, în anii în care au fost prezente, pe vorbele lor, în România postdecembristă, măcar un statut de asociație? Au reprezentat în vreun moment vreun rol pentru societate pentru a fi căpătat măcar o spoială ca fundație de interes public?... Pentru că saltul din nicăieri direct în sfera celor mari este extrem de dubios...

Criteriile „istorice” nu pot fi baze de recunoaștere oficială și de drept a unui rol pe care acum și-l inventează și îl maximizează la dimensiuni ce oricum nu mai pot fi măsurate și dovedite... Și doar pentru că au existat

cândva, și sub argumentul că au fost desființați de autoritățile comuniste, nu pot veni acum pe poziția de cult oficial... Și apoi, nici măcar nu este vorba de un cult în sine, ci de o așchie ruptă din cel al pentecostalilor, care sunt deja reprezentați în mod oficial în România...

Or, faptul că, iată, pot fi strecurate atât de ușor pe lista cultelor oficiale niște structuri de nimeni știute, ar trebui să ne pună pe gânduri... Pentru că, în orice clipă, ne putem trezi asaltați, înconjurați și sufocați, în adevărata reprezentare religioasă a acestui popor, de fel și fel de asocieri, adunări și poate și „adunături” (căci oare cine le verifică trecutul?...). Și dacă tot dovedim, din nou, că nu putem face nimic pe zona de „reînființări” din nimic a oricui se crede de drept un alt „stăpânitor”, măcar să ne asigurăm că, pe măsura fiecărui nou apărut în coada prozelitismului, așezăm ceva de veghe și în fața bisericii noastre majoritare, pentru a o apăra în fața unei invazii ce va veni dinspre cei ce acum își grupează „adunările”.

Noi permitem a ne fi dărâmate bisericile pentru că ocupă un colț de trotuar! Le dăm și ne dăm la o parte de pe pământurile pe care și le închipuie alții a fi ale lor,

tasând adesea cu propria nepăsare fundații pentru venirea lor!... Dar, dacă mâine, dintre cei ce vin și se așază acum la noi pe post de refugiați, se vor trezi unii să-și oficializeze „cultele”, ce vom face, le vom accepta și pe acelea? Dacă dintre aceștia vor ieși în față, nu doar unii cu fel și fel de „adunări în numele lui Dumnezeu”, ci și aceia ce vor susține reprezentativitatea lor ortodoxă de drept și singura „pe placul lui Dumnezeu”?... Deja prin bisericile noastre se aud mult prea multe slujbe în limba slavonă... Sub motivația de a asigura ajungerea Cuvântului Domnului și la aceștia... Dar de când are nevoie Cuvântul Domnului de astfel de traduceri? Rostite în Sfânta noastră Biserică pentru le face pe plac, poate nu atât unor credincioși (căroră le ajunge să privească oglinzile cerului deschise prin lcoane pentru a simți căldura rugăciunilor noastre), ci unor „ziditori” ce vor să așeze altfel fundațiile noastre de neam și țară, de vechime ancestrală și continuitate... Mai ascultă dară cineva cu adevărat Cuvântul Domnului sau doar împărțirea de foloase mai contează?!...

Mircea Cărtărescu și propaganda sionistă

Ion
Coja

Mă sună din SUA Bil-lache Guțulescu, asiduu cititor de literatură română, inclusiv presă. Să mă întrebe dacă am citit articolul lui Mircea Cărtărescu despre evreii uciși de români, intitulat O vină istorică, apărut la București și republicat peste Ocean. Îmi citește la telefon lungi pasaje și nu-mi vine să cred. Îi cer să-mi trimită un xerox prin poștă, l-am primit azi și constat că Bill al meu tot boier a rămas... Nici urmă însă de așa ceva la autor, la Mircea Cărtărescu al nostru. Păcat. Păcat mai întâi de literatura pe care o scrie, nu lăsa să se întrevadă la autor atâta precaritate și superficialitate sufletească. Iată, se pronunță atât de categoric într-o chestiune atât de gravă pentru tot neamul lui, deopotrivă omenesc și românesc, iar datele problemei, se vede de la o poștă, îi sunt literalmente complet necunoscute! Ceea ce nu-l împiedică să se bage în vorbă! De ce? De ce se grăbește să se alinieze astfel la grupul celor care susțin că în România a fost genocid, Holocaust etc.? Gașcă de indivizi mediocri, unii dintre ei dovediți sperjuri în justiție, haimanale fără operă, fără mamă, fără tată, rentieri ai minciunii, care nu ar exista în nicio bibliografie dacă nu s-ar fi inventat povestea cu holocaustul din

România, în care au devenit mari specialiști!! Mircea Cărtărescu le dă un gir neașteptat, nemeritat și disproporționat de mare, căci Mircea Cărtărescu este un scriitor autentic, adevărat. Ce caută în haita lor de nevrednici?! E conștient M.C. de riscul pe care și-l asumă? Vede el vreo stratagemă prin care să facă vreodată uitată sau iertată de public, cititori și confrăți, această intervenție a sa atât de deplasată de la linia conduitei intelectuale elementare?! Ce știe Mircea Cărtărescu despre subiectul asupra căruia se pronunță cu atâta grosolanie? Mai nimic, în afara câtorva bancuri contrafăcute, pe care le povestește fără haz, fără să simtă poanta. (Ceea ce mă face să constat, retrospectiv, că în textele semnate de ins, citite de mine, nu puțin, parcă nu am găsit nimic ce s-ar putea numi comic, haz autentic etc. Pe ici-colo, doar în parodii. Neconcludent și suspect...) Tot filologic vorbind, îi dezvălui lui M.C. un secret: mai toate bancurile cu evreii sunt scoase de evrei. Cel puțin așa se laudă ei... Îi cred, de data asta.

Altminteri, când evreii vorbesc de „sute de victime ale rebeliunii legionare (cu evrei agățați în cârligele măcelăriilor), mii sau zeci de mii de victime asfixiate în vagoane de transport” nu îi mai cred. Și am zeci de motive ca să nu-i cred, începând cu motivul binecuvântat că eu îi

cunosc bine pe români, cunosc ce le poate pielea! De ce sunt în stare! Îs neam cu ei!... Îs una cu ei! Ba chiar sunt profesor de limba și literatura română, adică ins pasionat de cunoașterea sufletului etnic românesc, sunt profesionist pot spune, iau leafă din asta de peste patruzeci de ani și în această calitate consider că este inadmisibil pentru un român normal, cu șapte clase, cu atât mai mult pentru un profesor de limba și literatura română, pentru un scriitor român, să creadă că vorbitorii graiului nostru românesc, continuatorii tradițiilor noastre strămoșești multiseculare, chiar multimilenare(bi-), părinții noștri așadar, să crezi că au putut să se poarte ei cu atâta neomenie, cu atâta...ne-românie, așa zice. Auzi la el: evrei, adică niște oameni, atârnați de cârligele măcelăriilor!... Și nu numai pe români îi prea bine cunosc, ci îi cunosc și pe evrei, pe evreii care vorbesc de acele zeci sau chiar sute de mii de victime ale cruzimii românești, iar Mircea Cărtărescu îi crede!, dar îi cunosc și pe evreii care au ridicat cuvinte de mulțumire Domnului pentru bunătatea și omenia românilor.

Unul dintre evreii aceștia mi-a fost profesor și binefăcător: Alexandru Graur. De la el – dar și din multe alte surse evreiești sau neevreiești, știu că în România evreii s-au bucurat de un tratament privi-

legiat în raport cu evreii din toate celelalte țări controlate de Germania lui Hitler. Asta nu înseamnă că tot ce s-a spus despre evreii din lagărele de concentrare germane este adevărat! Slavă Domnului, sunt multe și minciunile scornite pe seama nemților! Oricând pot produce dovada! Iar dovada că dimensiunile suferințelor evreiești din acei ani au fost exagerate cu irresponsabilitate nu trebuie să stârnescă nici mânie, nici resentimente, ci dimpotrivă, bucurie și mulțumire! Cu toții, evrei și ne-evrei, trebuie să fim recunoscători față de toți cei care vin cu dovada că dimensiunile apocaliptice ale Holocaustului sunt ceva mai „modeste”, că, deci, decăderea ființei umane nu a atins totuși cotele imaginate de mintea bolnavă a celor care, bunăoară, au scornit macabra și, propriu-zis, între oameni normali, inimaginabila poveste a celor 900.000 de evrei făcuți săpun de urmașii lui Goethe și Kant! Nu 900 000, ci nici un evreu nu a avut parte de un tratament atât de bestial din partea nemților! La fel de adevărat fiind că este total neadevărată și povestea cu evreii beliți și despielițați pentru a fi făcuți abajururi, curele de ceas sau prezervative de lux... Și în loc să ne bucurăm de această veste, vestea minunată că abjecția umană este mult, mult mai mică pe cap de locuitor din România

sau Germania, din Europa, din lume!, există demenți care vor să ne bage la închisoare că negăm holocaustul! Nu neg decât ceea ce nu este adevărat în toată această urită și jalnică poveste numită Holocaust. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că tare multe sunt neadevărurate nu numai despre Transnistria, ci și despre Auschwitz sau Dackau. Și mă bucur, ca român și ca om, că nu este adevărată povestea cu participarea românilor la holocaust, la genocidul antisemit! Antimaghiar sau antipatagonez!

Sper să te bucuri și dumneata, domnule Cărtărescu, că pot să-ți aduc și îți voi aduce dovada, dovezile, că nimic din ce ai scris sub titlul O vină istorică nu este adevărat. Sper că publicația în care ai fost găzduit cu nefericite dumatiale acuze, îmi va îngădui și mie să rostesc cuvintele de care sunt în stare, întru apărarea adevărului, a onoarei și demnității românești, la care ai atentat cu atâta, fie-ți iertată, inconștientă. Sper că, în caz contrar, vei face dumneata tot ce-ți stă în putință pentru ca apologia neamului românesc semnată de subsemnatul să vadă lumina tiparului cel puțin în aceleași condiții de mediatizare de care a beneficiat și infamul rechizitoriu. Atât de ofensator pentru oricare dintre românii de noi!